

tænker paa en Forlængelse af denne Lov. Om 8 Dage staar vi jo ved den 1. December. Den vedtægtsmæssige Understøttelse, vore arbejdsløse faar, er gennemsnitlig 2 Kr. 89 Ø. pr. Dag, d. v. s. for en ugift Arbejder 15—16 Kr. og for en Familieforsørger 18—20 Kr. om Ugen. Det er vel ikke Meningen, at Regeringen vil have, at en Familie skal leve af 18—20 Kr. om Ugen. Men da er det snart paa Tide, at Indenrigsministeren fremsætter Forslag om en Forlængelse af denne Lov. Vi har som sagt kun 8 Dage til 1. December, og hvis der skal blive en lille Smule glædelig Jul i Arbejderhjemmene, er det paa Tide, at man faar gennemført en Ændring, hvorefter der kan udbetales Tillæg til de Understøttelser, jeg her har nævnt.

Der er ogsaa et andet Spørgsmaal, jeg gerne vil rette til den højtærede Indenrigsminister, og det er dette: Naar nu Flertalspartierne, der jo er tilstrækkelige til at gennemføre Loven, har gennemført denne Lov, er det saa Meningen at give Kasserne en Frist, for at de kan spørge deres Medlemmer, hvorledes de stiller sig til Loven? Sagen er nemlig den, at de Vilkaar, der bydes de forsikrede Arbejdere her, er ganske væsensforskellige fra de Vilkaar, som de frie Arbejdsløsheds-kasser i sin Tid gik ind under Statens Ledelse paa. Jeg kan f. Eks. ikke tage 50 000—60 000 Kr. fra min Kasse og gaa op og aflevere dem til Indenrigsministeren — det er vor Krisefond, jeg tænker paa —, det har jeg ikke Bemyndigelse til. Vi kan ikke rende med Pengene, naar det passer os; vi maa naturligvis først have spurgt vore Medlemmer, om de vil gaa ind paa disse Vilkaar. Derfor spørger jeg den højtærede Indenrigsminister, om det er Meningen, at der fra Lovens Vedtagelse, indtil den træder i Kraft, bliver en Frist, saaledes at Arbejdsløsheds-kasserne — og jeg siger det udtrykkeligt, fordi der er kommet en Henvendelse fra adskillige Organisationer i den Anledning — kan spørge deres Medlemmer, om de ogsaa under disse Vilkaar vil blive staaende med Statsanerkendelse eller vil give Afkald paa den. Thi overfor den Sorgløshed, der har gjort sig gældende i Indenrigsministeriet under dette Forslags Udarbejdelse ud fra det Synspunkt, at man kunde byde Arbejdsløsheds-kassernes Medlemmer alt, fordi de var saaledes stillet, at de ikke kunde undvære Statsanerkendelse, skal vi nok finde Midler.

Som det fremgaar af vort principale Forslag tilstræber vi Oprettelsen af en Statsarbejdsløshedsfond, hvorved der i

Krisetider kan sættes Arbejde i Gang, saaledes at vi staar rustet til at modtage den næste Arbejdsløshedsperiode. Naar de private Erhverv lukker Arbejderne ude, fordi Tiderne er nedadgaaende, og der ikke er mere at bestille, saa maa Staten, det offentlige, være i Stand til at beskæftige Arbejderne. Efter vort principale Forslag paalægges det dernæst Arbejdsudvalget af 1917 at udarbejde Forslag til Regulativ for disse Nødarbejder paa Grundlag af de bestaaende Tariffer, og vi foreslaar, at dette Forslag skal forelægges Rigsdagen inden Udgangen af 1921.

For det Tilfælde, at Mindretallets principale Forslag skulde blive forkastet — det er der jo en vis Udsigt til —, stiller vi en Række Ændringsforslag til Regeringsforslaget. For Administrationens Vedkommende stiller vi Forslag under Nr. 86, 89 og 74. Ved Ændringsforslag Nr. 86 til § 34 tilstræber vi at beholde den nuværende Form for Tilsynet med Kasserne: et Inspektorat med en Inspektør i Spidsen, men i Konsekvens af dette Forslag foreslaar vi tillige at rykke Arbejdsanvisningstilsynet ned fra at være et Direktorat til at blive et Inspektorat, saa at der bliver System i vore sociale Institutioner paa dette Omraade. Vi vilde da faa et Sygekasseinspektorat, et Arbejdsløshedsinspektorat og et Arbejdsanvisningsinspektorat. Jeg tvivler ikke om, at man i Embedsmandskredse vilde være mere glad for at faa Direktorat og Direktører. Det næste, der vilde følge efter, vilde sikkert blive, at den højtærede Indenrigsminister fik Anmodning om, at vi ogsaa maatte faa et Sygekassedirektorat og en Sygekassedirektør, thi det er givet, at naar man for de andre Institutioners Vedkommende har faaet Direktører, vil det ikke være fint nok at have en Inspektør i Spidsen for Sygekasserne. Jeg vil her gøre opmærksom paa, at man behøver ikke at vise den Elskværdighed at indføre et Direktorat af Hensyn til Arbejderne; vi har aldeles ikke fine Fornemmelser i saa Henseende, vi kan godt holde os til det jævne: Et Inspektorat og en Inspektør.

I vort Ændringsforslag Nr. 89 til § 35 stilles Forslag om Sættelsen af Tilsynet for henholdsvis Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen. Det foreslaas, at det for Anvisningens Vedkommende skal bestaa af et Tilsynsraad med Arbejdsanvisningsinspektøren som Formand, Arbejdsløsheds-kasseinspektøren, 6 Arbejdsgivere valgte af Indenrigsministeren samt de 6 Arbejdsløsheds-kasserepræsentan-